

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobkyne: **M. G.**, bytom P., *právne zast.: JUDr. Z. K., advokátkou, S.* proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru**, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín, Jilemnického 1, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-KDI-P-148/2010 zo dňa 08.11.2010, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/2/2011-35 zo dňa 16. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/2/2011-35 zo dňa 16.marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/2/2011-35 zo dňa 16.3.2011 zamietol žalobu žalobkyne, ktorá sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského dopravného inšpektorátu v Trenčíne č. KRP-KDI-P-148/2010 zo dňa 8.11.2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Púchov ORPZ v Považskej Bystrici č. ORP-15/DIPU-SK-2007 zo dňa 20.8.2010 bolo potvrdené.

Prvostupňový správny orgán v zmysle § 76 ods. 1 písm. c/ zák.č. 372/1990 Zb. o priestupkoch zastavil konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ citovaného zákona, pretože sa zistilo, že spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo obvinenej z priestupku M. G. (žalobkyni) preukázané.

Krajský súd svoje rozhodnutie zdôvodnil ustanovením § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 315/1996 Z.z., § 76 ods. 1 písm. c/ zák. č. 372/1990 Zb. a § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. a dospel k záveru, že správne orgány správne ustálili, že spáchanie priestupku, o ktorom sa konalo, nebolo žalobkyni preukázané a konanie zastavili podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch. Žalobkyňa v žalobe v podstate uviedla tie isté námietky ako v odvolaní, navyše ich dvakrát opakovala, ale nekonkretizovala nezákonnosť rozhodnutia, len vyslovila subjektívny názor na hodnotenie dôkazov. Napriek námietkam aj žalobkyňa v podstate uznala, že príčina nehody sa nezistila objektívne a je potrebné konanie zastaviť, aj keď navrhovala zastavenie konanie podľa § 76 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch. Dôvody pre zastavenie konania tak ako navrhla žalobkyňa neboli dané, keďže nebolo preukázané, že skutok spáchala iná osoba ako obvinená, t.j. žalobkyňa. Právna zástupkyňa žalobkyne sa zúčastnila vypočutia znalca Ing. Š. dňa 22.6.2010, ktorému dávala otázky, ale na záver nepoukázala na nedostatky v posudku a nie je potvrdené z administratívneho spisu, že by správny orgán uvažoval o ďalšom znaleckom posudku. Zistený skutkový stav neodôvodňuje nariadenie z ďalšieho znaleckého posudku, keďže aj v dôkazoch, ktoré predložila žalobkyňa sa konštatuje, že jej pohyb na vozovke nebol správny, keď nejazdila najbližšie pri pravom okraji vozovky. Žalobkyňa neuviedla žiadne dôkazy, ktoré by zvrátili záver žalovaného v napadnutom rozhodnutí, v dôsledku čoho krajský súd žalobu zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, v ktorom namietala, že nesúhlasí so zastavením konania o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 76 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a má za to, že konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky malo byť zastavené v zmysle § 76 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona, t.j. že skutok nespáchal obvinený z priestupku.

Žalobkyňa uviedla, že znalec Ing. E. Š. na záver svojho znaleckého posudku č. 04/2010 uviedol 3 možné varianty príčiny dopravnej nehody z technického hľadiska, v ktorých pri argumentácii o možnom zavinení navrhovateľky vychádzal z predpokladu, že pri okraji vozovky stáli odstavené motorové vozidlá a príčinou dopravnej nehody bol nesprávny spôsob jazdy cyklistky, ktorá vytvorila vodičovi Škoda Fabia náhlu prekážku. Tieto závery sú podľa žalobkyne nesprávne, pretože je jednoznačne preukázané, že tvrdenie vodiča Škoda Fabia, že pri okraji cesty by stáli odstavené vozidlá, sa žiadnym spôsobom nepreukázalo, nevyplýva to ani z dokumentácie vypracovanej na mieste dopravnej nehody a to protokolu o nehode v cestnej premávke, fotodokumentácie k dopravnej nehode a náčrtu vykonaného po dopravnej nehode. Túto skutočnosť sa nepodarilo preukázať ani vykonanými svedeckými výpoveďami.

Žalovaný k námietke žalobkyne uvádza, že nebolo preukázané, že pri pravom okraji cesty stáli vozidlá, že taktiež jednoznačne zo spisového materiálu nevyplýva, že uvedené vozidlá pri pravom okraji cesty nestáli a preto prvostupňový správny orgán nemohol pri vyhodnotení dôkazov brať do úvahy jednoznačne ten variant, ktorý by predpokladal, že vozidlá pri okraji cesty nestáli. Čo by však znamenalo, že príčinou dopravnej nehody mohol byť nesprávny spôsob jazdy vodiča vozidla Škoda Fabia, ktorý na pohyb cyklistky v jeho koridore pohybu reagoval v strede vozovky.

Takisto znalec v jednom zo svojich variantov možnej príčiny vzniku nehody uviedol, že je možný aj variant, že žalobkyňa sa pohybovala po ceste v smere do centra, napriek tomu, že pri okraji by stáli odstavené vozidlá, ktoré v tomto prípade by cyklistka obchádzala a príčinou dopravnej nehody by bol nesprávny spôsob jazdy vodiča vozidla zn. Škoda Fabia,

ktorý by na pohyb cyklistky v jeho koridore reagoval, ale v strede vozovky. Tvrdenie žalovaného, že zo spisového materiálu nevyplýva, že uvedené vozidlá pri pravom okraji cesty nestáli, je v rozpore s vykonaným dokazovaním a spisovým materiálom vyhotoveným bezprostredne po dopravnej nehode, nakoľko okrem tvrdenia vodiča vozidla Škoda Fabia sa žiadnym spôsobom nepreukázalo, že pri okraji cesty boli odstavené motorové vozidlá.

Takisto sa žalobkyňa nemôže stotožniť s tvrdením žalovaného, že pokladničný blok, ktorý predložila nemožno považovať za dôkaz preukazujúci smer a spôsob jazdy cyklistky. Je pravdou, že pokladničný blok nepreukazuje spôsob jazdy cyklistky, avšak vzhľadom na čas platenia pri pokladni preukazuje smer jazdy cyklistky.

Na základe uvedeného má žalobkyňa za to, že správny orgán rozhodol v rozpore so zákonom a v rozpore s vykonaným dokazovaním, z ktorého dôvodu žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a zároveň priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané

dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Zo správneho spisu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Okresný dopravný inšpektorát OR PZ v Považskej Bystrici rozhodnutím zo dňa 7.2.2007 č.p.: ORP-15/DIPU-SK-2007 uznal žalobkyňu vinnou podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 4.3.2006 o 10:35 hod. riadila cestný bicykel zn. Eska na hlavnej ceste prvej triedy č. 1/49 v meste Púchov v smere jazdy od obchodného domu Lidl do centra mesta, pričom pri objekte hotela Vilich sa zrazila s osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Fabia EVČ: PU-680 AF, ktoré po uvedenej hlavnej ceste prvej triedy tým istým smerom riadil vodič M. J.

Prvostupňový správny orgán konanie žalobkyne kvalifikoval ako porušenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. a uznal ju vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. Žalobkyni bola uložená za predmetný priestupok pokuta vo výške 1.000,- Sk.

Žalovaný rozhodujúc o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu o postihu za priestupok rozhodnutím č. KRP-46/KDI-5/2007 zo dňa 23.3.2007 odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. 13S/60/2007-44 zo dňa 26.2.2008 žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu, že považoval rozhodnutia správnych orgánov za vydané v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 8Sžo/87/2008 zo dňa 29.4.2009 zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne tak, že rozhodnutie žalovaného č.: KRP-46/KDI-P-2007 zo dňa 23.3.2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný správny orgán vec opätovne prejednal rozhodnutím č. KRP-KDI-P-148/2010 zo dňa 8.11.2010 zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ č. ORP-15/DIPU-SK-2007 zo dňa 20.8.2010, ktorým tento

zastavil konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ citovaného zákona, pretože sa zistilo, že spáchanie skutku, o ktorom sa konalo nebolo žalobkyni preukázané. Toto rozhodnutie napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne potvrdil.

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Najvyšší súd SR s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. S ohľadom na námietku žalobkyne ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie o priestupku bolo vedené takým procesným predpisom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu. Konečne podľa § 245 ods. 2 OSP posudzoval, či hodnotenie dôkazov zodpovedalo zásadám voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovenia § 34 ods. 5 zákona o správnom konaní a či nevybočil z jeho medzí.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Realizácie zásady prezumcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku.

Je síce pravdou, že správny orgán je oprávnený posúdiť, či sa určitá skutočnosť v rámci dokazovania ukázala ako pravdivá, t.j. môže dospieť k záveru, že určitý dôkaz je postačujúci alebo sa rozhodnúť, že treba zadovážiť ďalšie dôkazy, ktoré majú relevantnejší podklad pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických systematických a historických úsudkov ako aj účelu zákona určité tvrdenia prijíma a iné odmieta. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov však nemôže byť ľubovoľné, podľa názoru odvolacieho súdu, správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady

voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.

V zmysle § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, keďže správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Práve toto tolerančné – úvahové pásmo obmedzuje súd pri súdnom prieskume. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu (argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom) a pre zrušenie rozhodnutia nepostačuje, keď vec zostáva v polohe rovnako závažných argumentov. Z tohto záveru vychádzal aj najvyšší súd.

Žalovaný správny orgán sa, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zaoberal všetkými námietkami žalobkyne, ktoré uviedla počas správneho konania a dostatočne odôvodnil svoje závery vyčerpávajúcimi a preskúmateľnými dôvodmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmajúc zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu v medziach odvolania sa stotožnil so záverom správneho orgánu, že nebolo možné aplikovať ustanovenie § 76 ods. 1 písm. b/ zákona č. 372/1990 o priestupkoch, nakoľko je zrejmé, že priestupok bol spáchaný, ale jeho spáchanie nebolo možné preukázať inej osobe a tak bolo potrebné vychádzať z existujúceho skutkového stavu, a keďže žalobkyňa bola pôvodne obvinená zo spáchania priestupku, bol dôvodný postup konajúceho správneho orgánu, ktorý konanie zastavil preto, že na základe vykonaných dôkazov nebolo žalobkyni obvinenej z priestupku jeho spáchanie preukázané.

K námietke žalobkyne, že nedošlo k určeniu príčiny dopravnej nehody a v dôsledku toho mal byť určený ďalší príslušný znalec na podanie znaleckého posudku sa odvolací súd stotožňuje s názorom žalovaného správneho orgánu a prvostupňového súdu, že vo veci neboli zistené a ani žalobkyňou navrhnuté žiadne nové dôkazy a rozhodujúce skutočnosti, ktoré by mohli mať význam pre posúdenie veci a ktorých zistenie by odôvodňovalo potrebu zahrnúť ich do nového znaleckého zisťovania.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, dospel k záveru, že námietky žalobkyne vznesené v odvolaní neobstoja a preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala, žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. apríla 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková